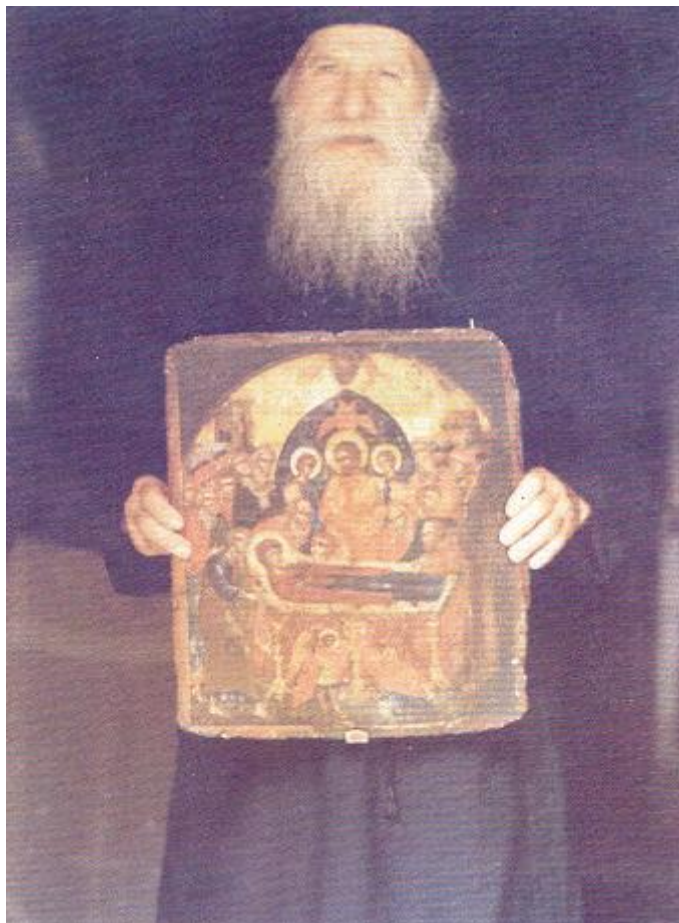
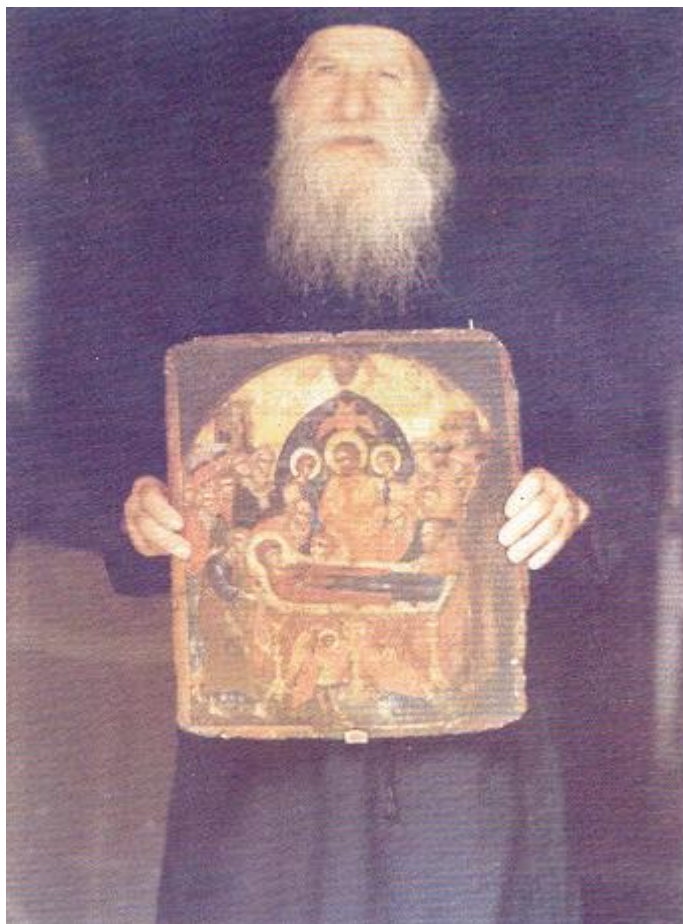

8 Φεβρουαρίου 2020

Άγιος Πορφύριος Κausοκαλυβίτης: Ο Χριστός είναι το παν

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή](#)

Άγιος Πορφύριος Κausοκαλυβίτης

«Μία αυτούσια απομαγνητοφωνημένη διδασκαλία του Γέροντος Πορφυρίου
Ο Γέρον Πορφύριος τα τελευταία χρόνια της επίγειας ζωής του συνήθιζε να φεύγει από το Ησυχαστήριο, όπου ενοσηλεύετο και να πηγαίνει σ' ένα ερημικό μέρος στην Εύβοια, προς την πλευρά του Αιγαίου, συνοδευόμενος από ένα δυό πρόσωπα που τον εξυπηρετούσαν, διότι ήταν τυφλός και ανήμπορος. Εκεί έμενε κάθε φορά δύο-τρεις και σπάνια περισσότερες μέρες. Επειδή δεν υπήρχε κατάλυμα, διανυκτέρευε πολλές φορές σ' ένα ερημοκκλησάκι ή σ' ένα αυτοκίνητο. Στους ανθρώπους, που ήταν μαζί του, μιλούσε συχνά για την πνευματική εν Χριστώ ζωή και αυτοί από ζήλο και αγάπη κατέγραψαν μερικές φορές με μαγνητόφωνο τα λόγια του. Από τις μαγνητοφωνημένες αυτές συνομιλίες λείπουν συχνά η αρχή ή το τέλος, γιατί το μαγνητόφωνο δεν ήταν πάντα πρόχειρο. Ένα απ' τα ωραία κομμάτια, που διασώθηκαν μ' αυτό τον τρόπο, εκδόθηκε από το Ησυχαστήριο και σε κασέττα με τη φωνή του Γέροντος. Εδώ παρατίθεται απομαγνητοφωνημένο.

Η συνομιλία, που περιλαμβάνεται εδώ, έγινε τον Ιούλιο του 1988, στις τρεις το πρωί, μέσα σ' ένα ερημοκκλήσι.

Ο Γέροντας: Είναι παντού. Τώρα αυτό ξηγείστε το και σεις. Εγώ δεν μπορώ να το

ξηγήσω. Μόνο σας λέω, όπου σκέπτεσαι τον Άγιο Αντώνη και τώρα μπορεί να τον σκεπτώμαστε εμείς εδώ, άλλοι τον σκέπτονται στην Θηβαΐδα, άλλοι στην Αίγυπτο, άλλοι στα Ιεροσόλυμα, άλλοι στο Σινά. Αυτή την ώρα είναι κι εδώ, κι εκεί, κι εκεί, κι εκεί. Τί λέτε;

Κάποιος: Είναι παντού, γιατί είναι μέσα στη Θεία Χάρη.

Ο Γέροντας: Ναι, είναι στον κόσμο τον πνευματικό. Κι' ενώ είμαστε Χριστιανοί, τίποτε δεν ξέρουμε, ρε παιδιά, τίποτα. τίποτα δεν ξέρουμε από Χριστό!

Κάποιος: Αυτή είναι η πραγματικότητα.

Ο Γέροντας: Και ζούμε οι καϋμένοι και διαβάζουμε και κάνα λόγο, ωραίος είναι, ωραία τα είπε και ο πατήρ τάδε, ωραία τα είπε και ο πατήρ τάδε, πώς τον λένε; Τάδε. Ωραία, ωραία, πολύ ωραία. Και όμως μένομε εις την νωθρότητά μας, εις την απερισκεψίαν μας και ζούμε χωρίς Χριστό.

Ο Χριστός είναι άλλο πράγμα. Όταν έλθη ο Χριστός στον άνθρωπο, όταν έλθη στην ψυχή μας, όταν πάη στον άνθρωπο ο Χριστός, όταν μπη στην ψυχή, η ψυχή γίνεται αλλοιώς. Ζη παντού, ζη στ' άστρα, ζη στον κόσμο τον πνευματικό, ζη στο χάος, ζη στο σύμπαν, ζη. Του μιλάμε με το τηλέφωνο στη Νότιο Αφρική, στον Ινδικό Ωκεανό και μιλάει μ' αυτούς και τους λέει για το σπίτι τους, για τα κορίτσια τους και τους λέει για την οικογένειά τους και αυτός είν' εδώ. Καταλάβετε;

Σεις τώρα θα νομίζετε, έτσι που σας τα λέω, ότι, τέλος πάντων, εγώ είμαι κάτι. Δεν είμαι τίποτα. Όμως προσπαθώ και απ' αυτά που λέω, λίγο, σαν τα γεύωμαι, πολύ λίγο. Και προσπαθώ και θέλω και αγαπώ, δεν θέλω να βιάζω τον εαυτό μου. Αλλά πολλές φορές τα ζω με την χάρη του Θεού, χωρίς να μιλάω. Δεν μου επιτρέπεται. Ε!. ό,τι μου επιτρέπεται, το λέω, αλλά δεν μπορώ να πω πάντοτε. Λοιπόν, ζωή χωρίς Χριστό δεν είναι ζωή. Πάει, τελείωσε. Αν δε βλέπης το Χριστό σε όλα σου τα έργα και τις σκέψεις, είσαι χωρίς Χριστό.

Πώς το είπαμε; Κατάλαβες;

Θυμάμαι κι ένα τραγούδι.

«Συν Χριστώ πανταχού φόβος ουδαμού».

Τόχετε ακούσει; Ε; Το λένε τα παιδιά, δεν το θυμάμαι.

Λοιπόν, έτσι πράγματι να βλέπωμε το Χριστό. Είναι φίλος μας, είναι αδελφός μας, είναι ό,τι καλό και ωραίο. Είναι το παν. Αλλά είναι φίλος και το φωνάζει: **«Σας έχω φίλους, βρε, δεν το καταλαβαίνετε; Είμαστε αδέρφια. Βρε, εγώ δεν είμαι. δεν βαστάω την κόλαση στο χέρι, δεν σας φοβερίζω, σας αγαπάω. Σας θέλω να χαίρεστε μαζί μου, τη ζωή».** Κατάλαβες;

Έτσι είναι ο Χριστός. Δεν έχει κατήφεια, ούτε μελαγχολία, ούτε ενδοστροφήια, που ο άνθρωπος σκέπτεται ή βασανίζεται από διαφόρους λογισμούς και διάφορες πιέσεις, που κατά καιρούς στη ζωή του τον ετραυμάτισαν.

Ο Χριστός είναι νέα ζωή. Πώς το λέω; Ο Χριστός είναι το παν. Είναι η χαρά, είναι η ζωή, είναι το φως, το φως το αληθινόν, που κάνει τον άνθρωπο να χαίρεται, να πετάει, να βλέπει όλα, να βλέπει όλους, να πονάει για όλους, να θέλει όλους μαζί του, όλους κοντά στο Χριστό.

Όταν εμείς βρίσκουμε κάποιον θησαυρό ή ό,τι άλλο, δεν θέλουμε να το λέμε πουθενά. Ο Χριστιανός όμως, όταν βρει το Χριστό, όταν γνωρίσει το Χριστό, όταν ο Χριστός εγκύψει μέσα στην ψυχούλα του και τον αισθανθεί, θέλει να φωνάξει και να το λέει παντού, θέλει να λέει για το Χριστό, τι είναι ο Χριστός, αγαπήσατε τον Χριστόν και μηδέν προτιμήσατε της Αγάπης Αυτού. Ο Χριστός είναι το παν, είναι η πηγή της ζωής, είναι το άκρον των εφετών, είναι το παν. Όλα στο Χριστό υπάρχουν τα ωραία.

Και μακράν του Χριστού: η θλίψις, η μελαγχολία, τα νεύρα, η στενοχώρια, οι αναμνήσεις των τραυμάτων της ζωής, των πιέσεων, των αγωνιωδών, έτσι, ωρών. Όλα, ζούμε εκείνα εκεί της ζωής μας. Και πάμε εδώ και πάμε εκεί και τίποτα, και πουθενά δεν στεκόμαστε. Όπου βρούμε το Χριστό, ας είναι και μια σπηλιά, καθόμαστε εκεί και φοβούμαστε να φύγουμε, να μη χάσουμε το Χριστό. Διαβάστε να ιδήτε. Ασκηταί, που ε γνώρισαν το Χριστό, δεν ήθελαν να φύγουν από τη σπηλιά, ούτε βγαίνουν έξω να κάνουνε πιο πέρα, ήθελαν νάναι εκεί που αισθανόντουσαν το Χριστό μαζί τους.

Ο Χριστός είναι το παν.

Ο Χριστός είναι η πηγή της ζωής, της χαράς. Το παν. Πώς τα βλέπεις, ρε Νίκο;

Κάποιος: Αυτά, που είπατε, Γέροντα, είναι χρυσά λόγια, είναι η πραγματικότητα· όπως το λέτε εσείς, έτσι είναι.

Ο Γέροντας: Ε, ναι, αλλά έτσι καλούμεθα να ζήσωμε. Όταν λέμε είμαστε Χριστιανοί, όταν λέμε είμαστε του Χριστού. Κατάλαβες; Ό,τι να είναι· και στις ώρες της αδυναμίας μας, μόλις ιδούμε το Χριστό, αμέσως αλλάζουμε γνώμη και θέλουμε νάμαστε με το Χριστό. Αλλά ο Χριστός είναι ο φίλος μας, είναι ο αδελφός μας, το φωνάζει: «Υμείς φίλοι μου εστέ» [=«Εσείς είστε φίλοι μου», Κατά Ιωάννην ΙΕ΄ 14], «δεν θέλω να με βλέπετε διαφορετικά, δεν θέλω να με βλέπετε έτσι, ότι εγώ είμαι ο Θεός, ότι είμαι ο Λόγος του Θεού, ότι είμαι μία υπόστασις της Αγίας Τριάδος. Θέλω να με βλέπετε δικό σας, φίλο σας, να με αγκαλιάζετε, να με αισθάνεσθε στην ψυχή σας, το φίλο σας, ΕΜΕΝΑ, που είμαι η πηγή της ζωής, όπως είναι η αλήθεια».

Κι όμως αυτά είναι η αλήθεια. Τώρα, είπαμε, υπάρχει ο στανάς, υπάρχει η κόλασις, υπάρχει ο θάνατος. Όλα αυτά υπάρχουν, όντως υπάρχουν. Είναι το άλλο μέρος, το κακό, είναι το σκοτάδι, είναι όλα του σκοταδιού.

Ο άνθρωπος του Χριστού πρέπει ν' αγαπήσει το Χριστό, κι' όταν αγαπήσει το Χριστό απαλλάσσεται απ' το διάβολο, από την κόλαση και από το θάνατο. Θα μου

πης, εσύ έφθασες να είσαι έτσι; Δεν έχω φθάσει, αυτό ζητάω, αυτό θέλω. Και στη σιωπή μου και παντού προσπαθώ να ζήσω σε αυτά. Δεν τα ζω. Όμως, ε, προσπαθώ. Δηλαδή, πώς να σου πω, πώς να σας πω; Δεν έχω πάει σ' ένα μέρος, έτσι, ή πήγα μία φορά, το είδα, τώρα δεν είμαι εκεί, αλλά το θυμάμαι, το λαχταράω, το θέλω. Να, τώρα, αυτή τη στιγμή, αύριο, μεθαύριο, κάθε στιγμή μούρχεται και το θέλω, θέλω να πάω εκεί, το ζητάω. Δεν είμαι, όμως, εκεί. Δεν μπορώ να σας τα εξηγήσω αυτά. Τα καταλαβαίνετε;

Ο Γέροντας: Ναι, αλλά ζω μέσα σ' αυτή την προσπάθεια, πέστε με κουτό, πέστε ότι αυτά δεν τα λένε, Γέροντα, όποιος προσπαθεί, δεν μιλάει, αλλά επικαλείται την Θεία Χάρι να τον βοηθήσει. Ε, ναι, αλλά, άμα τρελλαίνεται κανείς, μιλάει. Υπάρχει και τρέλλα.

(Προσευχόμενος: «Κύριε.») Εμ, σας είπα.

(Αλλάζοντας τόνο) Πού, έφυγε;

Κάποιος: Ναι, βγήκε έξω.

Ο Γέροντας: Τί, τώρα πήγες εκεί για να τα πάρης; Τί τα έγραψε αυτά; Είναι κουταμάρες αυτά.

Κάποιος: Δεν είναι κουταμάρες. Εάν είναι κουταμάρες αυτά, ποια είναι τα σωστά; Εγώ, σκεπτόμουν, Γέροντα.

Ο Γέροντας: Ε λοιπόν, τώρα, που μιλάω, δεν είμαι στα καλά μου. Λέω, τώρα είμαι κουτός, που λέω αυτά.

Κάποιος: Α, Γέροντα, το 90% των Χριστιανών ή δεν είμαστε Χριστιανοί ή μένουμε απλώς στο θαυμασμό και λέμε καλά τά 'πε ο όσιος Εφραίμ ο Σύρος, ο Ισαάκ ο Σύρος, καλά τα 'πε ο Άγιος, καλά ο Ιωάννης της Κλίμακος, μένουμε εκεί στο θαυμασμό, έστω. Αλλά πέραν από 'κει τίποτα, δεν γίνεται προσπάθεια, ε. Γι' αυτό μας έχει φάει το άγχος όλους και η αγωνία και η στενοχώρια και.

Ο Γέροντας: Ε, ναι, αλλά, λες, πώς; Αυτό είναι. Πώς θα είμαι εκεί, ενώ είμαι εδώ; Το θέμα είναι, ώσπου να έρθη ο Χριστός να ζήσει. Τότε είσαι παντού. Συν Χριστώ. Αυτού είναι η δυσκολία μας, που δεν έχουμε το Χριστό.

Ο Γέροντας: Πάνω σ' αυτό. Φροντίστε και σεις, κι έτσι. (Λίγες λέξεις δεν διακρίνονται). Να τα αισθανθούμε, να τα ζήσουμε και να γίνουνε πραγματικότητας. Ο φίλος, ο αδελφός! Πώς το φωνάζει αυτό όμως! Και πόσο!.. Τί βάθος κρύβεται μέσα σ' αυτό! Πολύ βάθος. Δηλαδή είναι το θάρρος, δεν θέλει το φόβο ο Χριστός. Δεν τότε θέλει τον φόβο.

Ε; Τους Αποστόλους, πόσο απλά! Δεν τους εξεβίαζε, τους άφηνε έτσι. Μέχρι το τέλος, οι καϋμένοι! Φοβήθηκαν, κλειστήκανε, κάνανε, εεε., τί πάθαμε; Ε, το Πνεύμα, που πήγε, αυτό τους ετελείωσε [=τους τελειοποίησε]. Η Χάρις, τους ετελείωσε. Ε; Τί λες;

Κάποιος: Ναι, Γέροντα.

Ο Γέροντας: Δεν βρίσκεις;»

Πηγή: Κλείτου Ιωαννίδη, Ο ΓΕΡΩΝ ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ: Μαρτυρίες και εμπειρίες, έκδοση Ιερού Γυναικείου Ησυχαστηρίου Η Μεταμόρφωσης του Σωτήρος, 8η εκδ., Αθήνα 2001, σελ. 49-52.

Αναδημοσίευση από: [Πολέμαρχος](#)